

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstablen, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg Nr. 5.

Den 1. Decbr. 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Tabernaklet i Store Saltfjostad den 19de Juni 1859.

Alandens Lys og Indflydelse. — Det Ondes Magt. — Billiens
Bestaffenhed, osv.

I det Nye Testamente findes følgende Ord, som siges at være uttalte af Frelseren, da han forlyndte sin Lære: „Derom Nogen vil gjøre hans (Guds) Billie, skal han kjende om Kerdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv.“ Det er mit bestandige Arbeide at lære de Hellige Livets Wei, og min fornemste Bestrebelse i al min Tale og Prædiken er, at mine Ord maae stemme overeens med Frelserens. Den, der læser Guds Sons Kerdomme og adlyder dem, veed om de ere sande eller falske.

Christus er Verdens Lys, og det oplyser Enhver, der kommer ind i Verden. Intet Menneske er nogensinde blevet født paa denne Jord, uden det har været mere eller mindre oplyst af den Aland og den Indflydelse, som udgaaer fra Guds Throne. Alle Mennesker ere blevne mere eller mindre underviste af Aabenbaringens Aland, og lad mig sige endnu mere: der blev aldrig et Barn født paa denne Jord, uden det ifølge Naturen var begavet med denne

Aland; og om vi troe anderledes i saa Henseende, tage vi feil.

Det er en almindelig antagen Æresætning, at Naturen maa underkues, og Maaden indtage dens Plads. Jeg ønsker at underrette Eder om, at det er Natur for et Barn at blive paavirket af Guds Aland. Det er Natur for ethvert Menneske at blive paavirket af en god Aland, og det Onde, som tales om, er den Magt, som Djævelen formedelst Faldet har vundet paa denne Jord. Han fiz Magt til at friste Menneskenes Born, og Nyggesloshed - er Fulgen af, at de give efter for hans Fri-stelser, men det ligger ikke i Menneskenes egen Natur. De ere ikke „født i Misgjerninger og undfangne i Synd,“ hvad deres Aland, der udgik fra Gud, angaaer. Det er Kjødet, der sigtes til i dette Skrifsted. Hvorfor stulde de da ikke folge den gode Alands Indflydelses? Vi løse om, tale omog troe paa den Aland, der giver Menneskenes Born Glæde og Fred, som hverken ønsker eller gør noget Menneske

Fortræd; og den Aand er Evangeliets Aand.

Hvis Menneskene vilde lytte til denne Aands Hvisken, vilde de blive ført ind paa Sandhedens og Retfærdighedens Sti. Dersom de vilde overvinde Fristelser til det Onde — tvinge Aanden til at seire over Kjødet, vilde de blive Christi Lov underdanie og blive Guds Hellige.

I see forskellige Onder i Eders Omgivelser, i Eders Familier og i Eder selv. Tilbørligheden til at gjøre Ondt, til at forstyrre og tilintetgjøre Familiers, Venner og Communers Fred og Lykke, opstaaer ved Fjendens Magt over Kjødet formedlst Faldet. Enhver, der vil legge Mærke til sit eget Livs daglige Erfaring — som vil give noie Agt paa sine Ønsker — vil finde, at det store Fleertal foretrækker at gjøre Godt hellere end Ondt, og vilde følge den rette Vej, var det ikke for den onde Magt, hvem de underkastede sig. Ved at handle ilde vil Menneskenes egen Samvittighed fordomme dem. De lærer hvad der er Ret, de læse hvad der er Ret, og undertiden hviler Herrens Aand over dem, paamindende dem om hvad der er Ret, og den vilde være hos dem fra deres Barndom af, hvis de ikke gave efter for Fristelser og lod Kjødet saae Herredomme over Aanden, Herren har givet os. Jeg sører mig altid tilskyndet til at opmuntre dette Folk, der kalder sig Hellige, til aldrig at bedrove denne Aand, som oplyser deres Sind, lærer dem Retfærdighed, lærer dem at elske Gud og deres Næste, samt at gjøre Alle omkring dem godt, lærer dem at fremme Retfærdighed paa Jorden og at overvinde det Onde i dem selv og det Onde, der omgiver dem, saa hurtigt som muligt.

Nogle indbilde sig maafee og i Virkeligheden troe, at jeg er en Modstander af Stersteparten af Jordens Beboere — af Nutidens religieuze og politiske Partier; men det er ikke Tilfælde. Jeg har

ikke imod noget Individ som Menneske. Den Lærdom, jeg forkynder, strider ikke imod nogen Person paa Jorden. Hvad jeg strider imod, er Synd — mod det, som bevirker Ondt i Verden. Jeg tor sige med Bestemthed, at jeg er saa reen som Stjernerne, der funkle paa Firmamentet, med Hensyn til at have imod noget Menneske paa Jorden, endstjordt mange antage, at, fordi jeg strider imod eller reser deres Synder, jeg deraf har imod dem selv. Men det er ikke saa. Jeg har ingen sjældelig Følelse i mit Hjerte mod Mogen. Hvis vi nære Henvigerrighed, Had, Ondstab og en Aand, som tilveiebringer Ondt i vort Indre, ere vi i Forhold dertil undergivne Satans Magt. Men naar jeg siger, at jeg sætter mig imod onde Principper og sammes Udøvelse, er det et Udtysk, jeg betjener mig af, som jeg troer I alle tunne forstaae.

Jeg modsætter mig Mænd og Kvinder, som sige, de troe paa Gud Fader og hans Son Jesum Christum, og alligevel taler letfindigt om dem. Jeg sætter mig især imod en uredelig Aand, ligemeget om den findes i dette Samfund eller i Verden; ligeledes imod Bedrageri og ond Tale. Forstaae mig nu rigtigt, saaledes som jeg mener det. Om jeg skulle høre en Mand forsvarer de vildfarende Principper, han har indsuget ved sin Opdragelse, og jeg begyndte at tale mod disse Principper, vilde Møgle maafee troe, at jeg talede imod Manden, medens jeg i Virkeligheden kun strider imod ethvert ondt og falskt Princip, han fremsætter. Hans Oprigtighed og Moralitet kan deraf gjerne være god saa langt den strækker sig.

Tusinder og Missioner i den christne Verden ere ligesaa nær Sandheden, som nogen Mand, der nogensinde levede paa Jorden, havde moralst, christelig Opsæsel angaaer. Jeg kunde finde Mange her i vort Samfund, hvilke føre et saa moralst

Liv, som noget Menneske kan. Er der noget Mere, som er af Nødvendighed og Vigtighed? Ja: — at leve saaledes, at de kunne have Sandheds-Uandens Lys stadigen hos sig Dag efter Dag, saa at I, naar I høre Sandheden, kunne kjende den, ligesom I kjende en god Mens Ansigt, og forstaae enhver Tilkjendegivelse af vildfarende Principer.

Jeg formaner Israels Eldster Dag for Dag, naar jeg har Lejlighed dertil, til at leve efter deres Religion — at leve saaledes, at den Hellig-Uand kan være deres bestandige Ledssager, og da ville de blive udrustede med de fornødne Evner til at være Dommere i Israel, til at være Bisopper, præsiderende Eldster, Hoipræster og som Guds Mand, der kunne tage deres Familier og Venner ved Haanden og lede dem fremad paa Sandhedens og Dydens Vej og tilsidst ind i Guds Rige. Lad mig nu sige Eder, I Sidste-Dages Hellige, at ikke Alle af Eder benytte Eders Privilegier retteligen, og naar jeg seer eller hører om Splid, Ulenighed, Uorden, daarlige Folkeser, slet Opsorsel, veed jeg, at man ikke lever overeenstemmende med sin Bekjendelse. Hvorfor høye vi os ikke over al Mistro og over Satans Herredomme? Dette er vort Privilegium.

Hvad Moralitet angaaer lever Milioner af Jordens Indbyggere efter det bedste Lys, de have — efter den bedste Kundstab, de have. Jeg har ofte sagt, at de ville faae Løn efter deres Gjerninger; og Alle, som leve efter de bedste Principer, de eie, eller som de kunne forstaae, ville erholde Fred, Herlighed, Trest, Glæde og en Krone, der langt overgaaler, hvad de forvente. De skulle ikke fortabetes.

Jeg var særdeles tilfreds med en Beværtning, som Hans Velarverdighed Mr. Baug — den Herre, der nylig talte — gjorde, nemlig, at Skat for Herren aldrig funde, eller aldrig burde i folge Tingenes

Natur, bringe Menneskene til Omvendelse. De iblandt Eder, der ere bekjendte med Verdenhistorien, betragt Nationernes Vandet; og naar bevirke vel Tyranniet Omvendelse? Aldrig. Det affældkommer Forbrydelser. Naar der gjøres Indgreb i Menneskenes Nettigheder, og man vil tyrannisere dem, ere de rede til at reise sig i deres Magt og erklære: „Vi ville gjøre som vi selv behage, og ville lade Eder vide, at vi ville have vores Nettigheder og Institutioner ubestaarne.“ Tyranniet kan have Magt til at halshugge dem, hænge dem eller sende dem til Fængsel; men bestemte, charakteerfaaste Mænd ville have deres egen Billie.

Med mindre en Negent har Præstedommet Myndighed, kan han aldrig styre Folkets Sind og vinde deres ubegrænsede Tillid og Kjærlighed. For at tydeliggjøre hvad jeg mener, skal jeg fortælle en Anekdote. En ung Mand traadte ind i den geistlige Stand, men erfarede snart, at han ikke kunde styre Folkets Sind. Han vendte dersor om og begyndte at studere Medicin, og opdagede snart, at det Ondes Magt havde forlebet Folket til at tage mere Omsorg for deres Legemer end for deres Sjæle; men denne Forretning gav ham ikke den Indflydelse, som han ønskede; thi han sandt, at Folkets Billie var deres Første og Fornemste. Han studerede deraf Lovlyndighed, og da kunde han udøve al den Indflydelse han ønskede, thi deres Billie vilde de tilfredsstille og gav den Fortrinet for baade Sjæl og Legeme. Man kan ikke undertrykke Menneskeslægtens ubetvingelige Billie. Jeg har hændt Born, der ere blevne pidstede og mishandledede, saa man fulde troe, de vare slaaede reent foræret, og dog har man ikke funnet boie deres Billie. Hvorledes kom den der? Gud organiserede os til at blive aldeles uashængige, og Billien, jeg taler om, har han nedlagt i os; og ethvert Fornuftvæsens

Aland er støbt for at blive uafhængig i forhold til dens Evner; dorfør skal den undervises, ikke tvinges.

I kunne ikke boie eller underkue Vilien med een Gang. Den paavirkes og ledes mere eller mindre af det Onde, der boer i Kjødet, men ikke i Alanden, hvorfør den Unge maa belæres om Gudt og Ondt, saa at, naar Ansværlighedsalderen kommer, den selv kan vælge. Binder det Onde da Indflydelse, begynder det at byde og regiere over Alanden, Gud har givet Mennesket.

Apostlerne og Propheterne sige, idet de tale om vort Slægtstabsforhold til Gud, at vi ere Kjød af hans Kjød og Been af hans Been. (Eph. 5, 30.) Gud er vor Fader og Jesus Christus er vor øldre Broder, og begge ere vores evige Venner. Dette er en bibelsk Lærdom. Vide S, hvilket Slægtstabsforhold S indtage til dem? Christus har seiret, og nu er det os, der skulle seire, paa det vi kunne blive Guds kronede Arvinger og Christi Medarvinger.

Min Formaning til de Hellige er altid: stå det Onde. Vi onste at see Guds Rige i hele dets Hylde paa Jorden; og hvo, der seer det, vil see et Neenheds Rige, et Helligheds Rige, et Folk isort Kraft fra det Hoie — Guds Kraft; og Synden vil blive beseiret, og denne uafhængige Organisation vil blive underkastet, hvad vi kalde Christi Lov, hvilken er det evige Livs Lov. Naar vi tale om Christi Lov, tale vi om den som den Kraft, der sammenholder Elementerne i deres Organisationer.

S læse om den første og anden Død. Vi ere Dag for Dag Dienvidner til Legemets Oplossning; men der er ogsaa en anden Død. Om Nogen efterlever Christi Lov, saaledes som den er fremsat i Bibelen, Mormons Bog og i alle Guds Åabenbaringer, der ere givne fra Adams Dage indtil nu, vil hans Vandel fritte ham et evigt Liv. Det vil ikke frelse noget Legeme fra Døden, thi det er forordnet af

den Almægtige, at Kjødet skal døe. De ville blive rensede, luttrede, helligjorte og bragte ind i et celestialt Rige, formedelst Legemets Menselse ved at gaae tilbage til Støvet. Synden er kommen ind i Verden, og Doden formedelst Synden, saaledes har Doden trængt sig gjennem til alle Mennesker, og der er ingen Undtagelse — de maae Alle undergaae denne Forandrings.

Man kan ansfore, at Enoch og hans hellige Stad optoges til Himmelten, at Elias optoges levende, og at den almindelige Tro er, at Moses døde ikke; men desvagt ville de, tidligere eller sildigere hjemfalte til Dommen, udtaalt over alle Mennesker. De maae undergaae denne Forandrings for at blive beredte til at træde ind i Guds, vor Faders celestiale Rige.

Det er tillige forordnet af den Almægtige, at Aanderne, idet de paatauge sig Legemer, skulle forglemme Alt, hvad de tidligere vidste, thi ellers kunde deres Tilværelse her ingen Provæstand være for dem — de kunde ellers ikke faae Lejlighed til at proves i Mørkets og Tristelsens Rige, hvorved de kunde vise sig værdige til en evig Tilværelse. Den største Gave, Gud kan tildele Menneskene, er det evige Liv, det er at give Menneskene Magt til at bevare deres Værens Organisation, frembragt af Herren.

Naar Menneskets Aland med dens Billie og Tilboieligheder kommer fra Himmelten og træder ind i Tabernaklet, er den reen som Englene. Det aandelige Væsen fra de evige Verdener gaaer ind i sit Legeme paa den Tid, Fosteret faaer Liv, og glemmer Alt, hvad det forhen vidste. Det stiger ned under alle Ting, ligesom Jesus gjorde. Alle Væsener, der skulle kones med Herlighed og evige Livs Kroner, maae i deres Barndoms Træghed, hvad deres Prover angaaer, begynde deres Provæstetid; de maae gaae ned under alle Ting, for at kunne stige op over alle Ting. Intet

Barn kan fødes af en Kvinde i en mere hjælpeles Tilstand end Tilsædet var med Jesus Christus; dog voxede han i Viisdom og Forstand i den Grad, at han endog i sin Barndom kunde forblosse de Skrifstloge og Lærde med sine Spørgsmål og Svar. Hans Aandsrørne udvikledes hurtigt, thi han var Son af Faderen, der boer i de evige Boliger, og var i stand til at annullere Evighedens Viisdom hurtigere

end vi. Men vi ere i stand til at stye ethvert Ønde, dersom vi lytte til Guds Aands sagte Livsten i vort Indre og følge de hellige Principer, der udstromme fra Kilden for al Forstand.

Sog Lys og Viisdom af Eders ganske Hjerte, mine Brodre og Søstre, at I kunne blive beredte til at vedligeholde Eders organiserede Væsen, hvilket er Guds største Gave, Gud velsigne Eder! Amen.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Stilering af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvaniaen den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

Tor saa Aar siden, da jeg soer op ad Øvre Mississippi om Efteraaret og der var Lavvande i Floden, var jeg nødt til at reise over Land for at passere forbi Stromningerne og Vandaldene. Min Vej laae gjeunem en halvwild Egn, et snukt Streg af Iowa, hvis uordnede Tilstand med Hensyn til Besiddelsen af Jordlodderne havde gjort det til et Tilsflugtssted for Falshymntnere, Hestetyve og andre Lovovertrædere. Jeg havde forladt Dampbaaden ved Keokuk ved Foden af det Nedre Fald, for at leie en Vogn, og for at indtage Levningerne af et alt andet end reenligt Maaltid, som Fluesværmen, der opfyldte Localen, gjorde mig stridigt. Herfra til det Sted, hvor Floden atter igjen blev dyb og seilbar, trættede mit Die ved overalt at see sinudsigte, omstreisende og orkelslose Colonister, og et forsømt og uopdyret Land.

Jeg var just stegen opad den sidste Bakke paa min Landreise, da et Landstab af modsat Udseende behageligt overraskete

mit Die. Halvt omsluttet ved en Boining af Floden laae en smuk Stad, belyst af den glimrende Morgensol. Dens lyse, nye Boliger, omgivne af gronne, skygesulde Haver, laae terrasseformigt op ad en prættig, huppesformet Hei, hvis Isse prydedes af en ødel Tempelbygning med et høitragende Taarn, hvis Spiir straaledes i Hvidt og Guld. Staden syntes at bedække flere engelske Mile og hinsides samme udstrakte sig i Baggrunden et bolgende, sjont Land, afreglende med Ager og Eng. De unisjendelige Kjendetegn paa Industri, Foretagelsesaand og Civilisation overalt gav Prospectet en slaaende og henrivende Skjonhed.

Det var naturligt, at jeg følte Drift til at besøge en saa indbydende Egn; hvorfør jeg leiede en Baad, roede over Floden samt lagde til ved Stadens nemmeste Landingsplads. Ingen mødte mig der. Jeg saae mig omkring, men funde hverken opdage Nogen, eller høre Nogen bevæge sig, endstjondt Stilheden var saa

stor, at jeg lunde høre Fluernes Summen og Vandets Skulpen mod den lave Strandbred. Jeg vandrede gjennem de øde Gader. Det var som om Staden laae i en dyb Søvn, af hvilken jeg næsten frygtede for at vække den; thi det var tydeligt, at den ikke havde sovet længe. Endnu havde ikke Græsset voget op paa de brolagte Veie. Regnen havde ikke endnu fuldelig udslættet Sporene af Menneskenes Fodtrin.

Jeg gik aldeles uhindret omkring. Jeg steg ind i de tomme Barksteder, Nebbslagerbaner og Smedier. Spinderens Hjul snurrede ikke; Snedkeren havde forladt Hovlebanken og Spaanerne, og det usfuldendte Vindue med sine Karme. Træst Bark laae i Garverens Kar, og nylig klevet Brænde stod opstaltet ved Bagerens Øvn. Smedens Esse var kold; men Kulhoben og Afkjolingsposen og det krogede Vandhorn var der, just som om han blot havde forladt det for Helligdagen. Ingen Arbeider saae ud nogenteds for at erfare mit Verinde. Om jeg ogsaa gik ind i Haverne og slog Havelaagen med Bulder i efter mig, oprykte Blomster, eller larmede med Kjeden i Brenden, idet jeg trak Spanden op for at faae en Drif Vand, eller jeg slog med min Stok mod de hoivorne Georginer og Solsikker, eller jeg rendte over Bedene for at finde Agurker og Kjærlighedsæbler — Ingen raabte til mig fra noget aabent Vindue, og ingen gjoende Hund sprang frem for at gjøre Alarm. Jeg kunde have antaget, at Beboerne havde gjemt sig i Husene, men Dorene var utillaaede; og da jeg tilsidst forsigtigt traadte ind i dem, fandt jeg den kolde, hvide Aste paa Gudslederne, og jeg gik vaersomt paa Taaspiserne i de tomme Børrelser, ligesom man gør paa et Kirkegulv for ei at vække en forstyrrende Gjenlyd.

Bed Udkanten af Staden var Begravelsespladsen. Men ingen Paaskrift antydede, at der havde hersket nogen ede-

leggende Pest; ei heller var den meget forskellig fra andre protestantiske Kirkegaarde i Amerika. Nogle af Gravhøiene vare bellædt med Gransvar, og Gravstenene nylig satte, hvilket lunde sees af de friske, sortglinsende Indstrifter.

Paa den anden Side af Kirkegaarden udbrædtte Markerne sig i alle Retninger med det gule, modne Korn, der raadnende laae paa Jorden da Ingen fandtes, som kunde tage Ware paa den rige Afscrede. Saa langt Diet kunde naae udstrakte disse Marker sig; ogsaa de syntes indløsede i Søvn af Efsterarets disige Luft.

Kun to Dele af Staden syntes at indgyde Sandet Marsagen til denne hemmelighedsfulde Forladthed. Den sydlige Forstads Huse, der vendte ud til Landet, viste ved deres splintrede Træværk og nedstyrte Vægge, at de nyligen havde været udsatte for en edelæggende Rånonade. Egeledes i og omkring det prægtige Tempel, hvilket havde været Hovedjenstanden for min Beundring, bivouaquerede bevænede Mænd, omgivne af deres opstabledes Geværer og Feltstyrts. De anholdt mig og opfordrede mig til at gjøre Nedre for, hvem jeg var, og hvorledes jeg kunde have den Djærvhed at sætte over Bandet uden skriftlig Tilladelse fra deres Ansorer.

Endvidt disse Mænd bare meer eller mindre berusede, syntes de dog, efter at jeg havde erklæret mig som en fremmed Reisende, ivrige for at vinde min gode Mening. De fortalte mig Historien om den øde Stad, at den havde været en anselig Manufactur- og Kjøbstad, beboet af over 20,000 Indbaanere; at den havde ført Krig med dem i flere Aar, og at det endelig var lykkedes at overvinde dem nogle Dage før min Ankomst, i en Kamp, holdt udenfor den ruinerede Forstad; og derefter havde de drevet dem ud med Bajonet-spidsen. Forsvaret havde været haardnakket, men blev svagere efter en tre Dages Bom-

bardement. De gjorde sig sterligen til af deres Tapperhed, især i sidstnævnte Slag, som de kaldte det; men jeg opdagede, at de var ikke af een Mening med Hensyn til visse Bedrifter, som havde udmarket det; hvoraf een var, som jeg erindrer, at de havde ihjelslaget en Fader og hans femtenaarige Son, som ikke havde boet lange i Staden, og hvem de indrommede havde en pletsri Charakteer.

De ledsgagede mig ogsaa indenfor de mæssive, med Skulpturarbeide synklyede Mure af det besynderlige Tempel, i hvilket, som de sagde, de fordrevne Indvænere pleiede at helligholde deres vanhellige Gudsdyrkelses hemmelighedsfulde Stukke. De udpegede førstilt for mig visse figurlige Fremstillinger i Bygningen, hvilke, efter som de havde været særegne Gjenstande for en overtroist Verbedighed, de havde som en Pligtstyrdighed med usortreden Flid besudlet og vanziret, og derved gjort ujhendelige. De havde endvidere bemærket Beliggenheden af visse Altere og forskellige sjulte Kammere, og i eet af dem var en dyb Brond, indrettet, som de troede, i en forsædelig Hensigt. Desforuden forte de mig hen for at see et stort og dybt udmeislet Marmorlaa eller Basin, hvilende paa tolv Øer, ogsaa af Marmor, udhugne i naturlig Sterrelse, og hvorom de fortalte nogle romantiske Historier. De sagde, at de bedaarede Mennesker, hvoraf de Fleste var Emigranter, komme langveis fra, troede, at deres Gud bisaldt deres Modtagelse her af Gjensædelsens Daab som Stedsfortrædere for deres Beslagtede og Kjære i de Lande, hvorfra de vare komne. I dette Basin „stege Forældre ned i Vandet“ for deres afodsde Born, og Born for deres Forældre. Enker for deres hensonne Mænd, og Unge for deres Forlovede. Saaledes kom denne „store Døbefont“ til at forene sig med Grindringen om deres Kjære Hedengangne, og var derfor af alle

Ting i Bygningen den Gjenstand, til hvilken de fæstede den største Grad af deres asgudiste Kjærlighed. Dersor havde Seierherrerne ogsaa saa flittigen vanhelliget den ved et vist Brug, at Værelset, hvori den stod, var blevet altfor modbydeligt til at opholde sig i. De tillede mig ogsaa at stige op i Taarnet for at see, hvor det var blevet ramt af Lynet Sondagen for, og for at tage en Udsigt i Øst og Syd over ødelagte Agerfelt, liig dem jeg havde set nær Staden, udstrakkende sig, indtil de tabte sig i det Fjerne. Her i den rene Dags Lys, nær Markerne af Guds Brede, som den udfendte Lynild havde afstedkommet, laae Levningerne af Føde, Brændevinskruse og itubrukne Driftskar, tilhørende Seierherrerne, tilligemed en Stortromme og en Dampbaads Signalklokke, hvis Brug jeg sidenefter erfoer med Smerte.

Dagen var gaaet under, da jeg blev færdig til at vende tilbage over Floden. Binden var opvagnet efter Solens Nedgang, og Vandet slog over i min lille Baad, hvorfor jeg satte Forstavnen højere op ad Floden end det Punkt, jeg havde sat over om Morgen, og landede hvor et svagt Lyssjær indbød mig at styre efter.

Her imellem Stæppeblade og Siv, kun beskyttede af Mørket, under aaben Himmel, stodte jeg paa en Skare af flere hundrede levende Bæsener, hvis urolige Slummer paa Marken forstyrredes af mine Bevegelser.

Passerende forbi disse paa min Vej til Lyset, fandt jeg, at det kom fra et Talglys i en tragiformig Papiirskjerm, saaledes som det bruges af Aebles- og Noddesølgelster paa Gaderne, hvilket fastede sit flagrende Skin paa de udterede Træ af en Mand, som laa i det sidste Stadium af en heftig Feber. De havde gjort deres Bedste for ham. Over hans Hoved var Noget, som lignede et Telt, dannet af et Lagen eller to, og han hvilede

paa en gammel Straamairas med en Sopapude under Hovedet. Hans gabende Mund og brusine Dine viste hvor fort Lid han skulle nyde disse Begemmeligheder; endstjondt en af Serg forvirret og urolig Person, maastee den Doendes Kone, syntes at samle Haab ved Lid ester anden at nede ham til at synke smaa Mundfulde af det lunkne Blodvand fra en forbrændt og buglet Tin-Kassekande. De, som forstoede bedre, havde forsynet ham med den Medicin, som paaspede bedre — idet en gammel, staldet Mand, hvis Lader viste, at han var fortrolig med Dødsseener, munde i Patientens Øre, saa lenge jeg var der, en monoton og melankolst Bon, hvormed blandede sig Hitten og Hulken fra to Smaapiger, som sadde udensor paa et Stykke Drivved.

Særlig var i Sandhed disse for-

drevne Bæsners Lideler. Forkuede og plagede af Solhede og af Kulde, eftersom Dag og Nat afveglende slæbte sig hen, vare de næsten Alle meer eller mindre lidende af Sygdom. De bare der, fordi de havde intet Hjem, intet Hospital, intet Hattighuus, ingen Venner at the til. De funde ikke tilfredsstille deres Syges svage Krav; de havde ikke Bred til at stille deres Borns afbrudte Hungersraab. Modre og spæde Born, Døtre og Bedstesøstre, alle vare lige, alle vare bedækkede med Læser, endog manglende Tæpper til at lægge over dem, som Feberkulden rydede indtil Marven.

Disse vare Mormoner, nær ved at omkomme i Lee County, Iowa, i den 4de Uge af September 1846. Staden var Nauvoo i Illinois.

(Fortsettes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Decbr.

Nyheder fra Utah. (Fra „Millen. Star.“)

Vi have just modtaget de tre første Nummere af „The Mountaineer,“ (Bjergbeboeren) en Avis nyligen paabegyndt i Saltfostaden som et Organ for Literatur, Politik, osv. Det udgives af vores gamle Venner Blair, Ferguson og Stout; og idet vi domme efter disse Mæneds Talenter og Dygtighed, og Indholdet af de os foreliggende Nummere, troe vi, at denne Avis vil gjøre meget Godt ved at rette vildfarende Meninger, understøtte Sandhed, blotte Logn og Ondstab, og give Verden en sand og rigtig Fremstilling om Utah og deis Anliggender. Vi gratulere Udgiverne og ønske dem af gæste Hjerte al mulig Held i deres roesværdige Foretagende.

Vi have ogsaa modtaget „Deseret News“ indtil den 14de Septbr.; ligeledes Breve fra Præsident Brigham Young og Andre. Nyhederne ere i det Hele taget opmuntrende. Armeen formindstes gradvis. Det Pak, som fulgte Armeen, begynder at sole, at Zion ikke er Stedet for dem, og de drage bort efterhaanden, som de funne saae Midler. De Helliges Helbred er i Almindelighed god. De Oprigtige af Hjertet glæde sig i Sandheden, og samle Styke og Biisdom fra Forsynets Styrelse med dem; medens de Frygtagtige, Vantroe og Hyllerne flye bort fra Zion, og opsege sig Hjem iblandt mere ligeartede Aander, og derved velsignes og trives Guds Kirke og Nige i Bjergene.

Alle Emigrant-Couppagnier ere allerede ankomne; de have haft en særdeles lykkelig Reise, og vare vel tilmodede ved Ankomsten.

Det berettes ogsaa, at et Antal Kloster skulde sendes ud paa Missioner dette Esteraar; nogle til Amerika, nogle til Europa og nogle til Syd-Afrika. Dette bevidder en gunstig Fredstid for Zion, og vi ville med Glæde hilse vore Brodre velkommen paa denne Kystter.

Da Haandkarre-Emigranternes Ankomst til Saltostaden blev bejendt, strømmede Tusinder af Indvænnerne dem imode, og de blev ledsgagede ind med to Musikkorps; og droge gennem de med Tilskuere opfyldte Gader til den store Union Square (Enighedspladsen), og blev der budne velkommen af de jublende Skarer, som i Masser havde fulgt dem estersom de togede igennem Staden. Rigelige Forsyninger af alle Slags Levnetsmidler blevne bragte Emigranterne ved Districts-Bisstoppernes Forsorg. Mødigelsen var i Sandhed rørende, og de ankomne Hellige blevne snart udsprede og gjejsfrit optagne i deres Besægtedes, Venners og Bekjendtes Boliger.

Det næste Compagni, som kom ind, var Bogntoget, der bestod af 387 Personer, 66 Vogne og 415 Døvghøveder.

Desuden vare flere mindre Compagnier af Hellige ankomne i Løbet af August Maaned.

Kirkens Bogutog, under Opsyn af Kloster H. D. Haight (Son af Kloster H. C. Haight) og Bisshop Kessler, var ogsaa ankommet, og medbragte forskjellige Slags Handelsvarer og Mastinerier, hvoriblandt Papir, Typer, osv. til „Deseret News“ Trykkeri, 3 Sukermøller, 2 Spiger- og Som-Mastiner og 1 Knap-Massine; alle sammen nyttige og nødvendige Ting.

Andre Tog med Kjøbmandsgeuds vare ogsaa ankomne, saa at der for Nærværende er Overslod af alle Ting.

Et nyt Settlement er bleven begyndt ved Canalslodden i San Pete County og kaldes „Lille Danmark,” beliggende 8 engl. Mile fra Ephraim, 6 fra Mount Pleasant (det behagelige Bjerg) og 6 fra Moroni. Anledning til fortrinlig Agerdyrkning siges at være saa god, at den neppe overträffes af noget andet Strog i Territoriet, hvorför man troer, at der snart vil fremspringe en blomstrende Landsby.

Mais-Afgrøden i Aar er bleven rigere end i noget af de foregaaende Aar, og vil erstatte Hveden, hvor den ikke har staet godt. Kartoffelhosten er ogsaa god.

Et Steenkulsleie er nyligen bleven opdaget ved Weberlodden, omrent 40 engl. Mile fra Saltostaden. William H. Kimball har bragt ind i Staden et Læs Steenkul fra nævnte Leie, og de ere til Eftersyn hos ham. Kullene ere blevne prøvede af de mest erfарne Smede i Staden, og erklarede for gode. Man har anslaaet, at Kullene ville kunne leveres billigere i Staden end Ved, hvilken er besværlig at faae ned fra Bjergene.

Med den sidste østlige Post ankom hid Lord Grosvenor, Son af Marquien af Westminster, fra England paa sin Tour til Californien og videre til China. Lorden var i ypperlig Helbred, og syntes meget tilfreds med Landstaberne her i Bjergene. Han havde en fri og utvungen Samtale med „Mormon-Authoriteterne,” og og vi formode, at den ødle Lord, ved hvad han faae og hørte, blev overbevist om, at man ikke aldeles kan stole paa „Bladenes Correspondent-Artikler.“ Ved Til-

bagkomsten til Fædrelandet vil Jordens Besøg her udentvivl give ham Stof til mange interessante Samtaler.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 60.)

Tro paa Jesum Christum.

Bibelen. Rom. 10, 8. 9. „Det er Troens Ord, som vi prædike; thi der-som Du bekjender den Herre Jesum med din Mund, og troer i dit Hjerte, at Gud opreste ham fra de Døde, da skal Du blive salig.“

Joh. 3, 15. 16. 18. 36. „Paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.“ „Thi saa haver Gud elstet Verden, at han haver givet sin Son den eenbaerne, paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.“ „Hvo, som troer paa ham, dommes ikke; men hvo, som ikke troer, er allerede dømt; thi han haver ikke troet paa Guds eenbaerne Sons Navn.“ „Hvo, som troer paa Sonnen, haver et evigt Liv; men hvo, som ikke troer paa Sonnen, skal ikke seer Livet, men Guds Brede bliver over ham.“

Joh. 6, 40. 47. „Det er hans Villie, som mig udsendte, at hver den, som seer Sonnen, og troer paa ham, skal have et evigt Liv; og jeg skal opreste ham paa den yderste Dag.“ „Sandelig, sandelig, siger jeg Eder: hvo, som troer paa mig, haver et evigt Liv.“

Joh. 11, 25. 26. „Jeg er Opstan-delsen og Livet; hvo, som troer paa mig, om han end dører, skal han dog leve; og hver den, som lever og troer paa mig, skal ikke døe evindeligen. Troer Du dette?“

Joh. 20, 31. „Men dette er strevet, paa det at I skulle troe, at Jesus er Chri-

stus, den Guds Son, og at I, som troe, skulle have Livet i hans Navn.“

Han haver givet dem, der troe paa hans Navn, Magt til at blive Guds Born. (Joh. 1, 12.) De, der ikke ville troe, at jeg (Christus) er den, jeg er, skulle døe i deres Synder. (8, 24.) Hver den, som troer paa Christus, skal ikke blive i Mor- ket. (12, 46.) „Troer paa Gud, og troer paa mig.“ (14, 11.) „Hvo, som troer paa mig, de Gjerninger, som jeg gør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse.“ (14, 12.) Faderen elster dem, der troe, at Christus er udgangen fra Gud. (16, 27.)

Ap. Gj. 3, 16. „Troen paa hans Navn haver givet denne Mand fuldkommen Helbredelse for Alles Øine.“

Ap. Gj. 10, 43. „Hver den, som troer paa ham, skal faae Syndernes For-ladelse ved hans Navn.“

Ap. Gj. 16, 31. „Tro paa den Herre Jesum Christum, saa skal Du vorde salig.“

Rom. 3, 25. „Hvilken Gud haver fremstillet til en Maadestol formedelst Troen paa hans Blod.“

Rom. 9, 33; 10, 11; 1 Petr. 2, 6. „Hver den, som troer paa ham, skal ikke bestjæmmes.“

Gal. 3, 26. „I ere jo alle Guds Born formedelst Troen paa Jesum Chri-stum.“

Eph. 1, 15. 16; Col. 1, 3. 4; 2,

5. „Jeg glæder mig, idet jeg seer Eders Tro paa den Herre Jesum Christum.“

1 Joh. 3, 23. „Og dette er hans Bud, at vi skulle troe paa hans Sons Jesu Christi Navn.“

1 Joh. 5, 1. 4. 5. 10. 13. „Hverden, som troer, at Jesus er Christus, er født af Gud, overvinder Verden, har ved dette Vidnesbyrd i sig selv og harer det evige Liv.“

Mormons Bog. (Side 559.)

Moroni 7, 2. 3. „Thi Alt, hvad der indbyder til at gjøre Godt, og overtaler til at troe paa Christum, er udsendt ved Christi Kraft og Gave; hvorfør I kunne vide med en fuldkommen Kundstab, at det er af Gud; men hvad der overtaler Mennesket til at gjøre Ondt, og til ille at troe paa Christum og fornugte ham, og ei tjene Gud, det maae I vide med en fuldkommen Kundstab at være af Djævelen, thi paa denne Viis virker Djævelen: han overtaler intet Menneske til at gjøre Godt, end ille eet; ei heller gjøre hans Engle; ei heller gjøre de, som hengive sig til ham. — — — Og saaledes begyndte Menneskene at øve sig i Æro paa Christum, ved Engles Tjeneste, og ved hvert Ord, som udgik af Guds Mund; og saaledes togede ved Tro fat paa alt Godt; og saaledes var det indtil Christi Komme. Og efter at han var kommen, blevе Menneskene ogsaa salige ved Tro paa hans Navn; og formedesst Tro blevе de Guds Børn. Og saa sandt som Christus lever, talede han disse Ord til vore Brødre, sigende: Hvad som helst I bede Faderen om i mit Navn, der er Godt, i Tro, troende, at I skulle faae, det, see, det skal gives Eder. Mine elstelige Brødre! ere Mirakler da ophørte, fordi Christus er opfaren til Himmelnen og sidder hos Guds høje Haand, for af Faderen at gjøre Fordring paa den Raade, som han har til Menneskernes Børn? thi han har gjort Raaden Hyldest, og han

tillegner sig alle dem, som troe paa ham; og de, som troe paa ham, ville holde fast ved alt Godt. Saaledes taler han Menneskernes Børns Sag; og han boer evindeligen i himmelen. — — — Og ved at gjøre saaledes bereder den Herre Gud Veien, saa at de øvrige Mennesker funne faae Tro paa Christum, at den Hellig-Ånd kan faae Rum i deres Hjerter, efter dens Kraft; og paa denne Maade tilveiebringer Faderen de Pagter, som han har gjort med Menneskernes Børn. Og Christus har sagt; Dersom I ville troe paa mig, skulle I have Magt til at gjøre Alt, hvad der er gavnligt, i mig. Og han har sagt: Omvender Eder, alle Jordens Endre, og kommer til mig og vorder dochte i mit Navn, og harer Tro paa mig, at I maae vorde salige.“

2 Nephi 12, 11. (Side 110.) „Herren gør ikke Pagt med Nogen, uden med dem, som omvende sig og troe paa hans Son, som er den Israels Hellige.“

2 Nephi 6, 9. (Side 73.) „Alle Mennesker maae omvende sig og blive dochte i hans Navn, med fuldkommen Tro paa den Israels Hellige, uden hvilket de ikke kunne blive frelste i hans Rige.“

2 Nephi 11, 2. (Side 97.) „Alle de, som troe paa hans Navn, skulle blive salige.“

2 Nephi 11, 6. 7. (Side 98.) „Vi arbeide flittigen paa at bringe vore Børn, som og vore Brødre, til at troe paa Christum.“

2 Nephi 11, 8. 9. (Side 99.) „Den rette Vej er, at troe paa Christum.“

2 Nephi 11, 12. (Side 100.) „Søder og Hedninger maae nødvendigvis overbevises om, at Jesus er Christus, den evige Gud.“

2 Nephi 15, 2. (Side 115.) „Tro paa Christum.“

Jacob 1, 1. (Side 117.) „Derfor vilde vi ønske til Gud, at vi funde

overtale alle Mennesker til at troe paa Christum."

Mosias 1, 14. (Side 153.) „Syndsforsladelse og Frelse kommer ikke uden ved Omvendelse og Tro paa den Herre Jesum Christum.“

Helaman 3, 5. (Side 417.) „Alle de, der ville see til Guds Son i Tro og med en angergiven Land, skulle leve, ja et Liv, som er evigt.“

Helaman 5, 2. (Side 428.) „Intet kan frelse dette Folk, uden Omvendelse og Tro paa den Herre Jesum Christum.“

Helaman 5, 5. (Side 431.) „Guds Son kommer for at forløse alle dem, der troe paa hans Navn.“

Nephi 4, 8. (Side 458.) „Saa mange, som have ananmet mig, dem har jeg givet Magt til at blive Guds Veru.“

Nephi 5, 8. 9. 10. (Side 463.) „Hvo, som troer paa mig og bliver dobt, skal blive salig; og hvo, som ikke troer paa mig, og ikke bliver dobt, skal fordommes.“

Nephi 9, 12. (Side 484.) „Hvo, som ikke vil troe paa Jesu Christi Ord, skal blive udryddet af hans Pagtes Folk.“

Mormon 3, 4. (Side 514.) „Vidder, at I maae omvende Eder og troe paa Jesum Christum, ellers kunne I ikke vorde salige.“

Moroni 7, 4. (Side 560.) „Thi ifolge Christi Ord kan intet Menneske blive saligt, uden ved Tro paa hans Navn.“

Pagteus Bog. (Side 6, 5. 6.) „Derfor hengav den almægtige Gud sin enebaarne Son, som det er skrevet i de Skrifter, der ere givne angaaende ham. Han leed Fristelser, men agtede dem ikke; han blev korsfæstet, døde, og opstod igjen den tredie Dag, og opsvær til Himmelens, at sidde hos Faderens høire Haand, at regjere med almægtig Kraft efter Faderens Willie, paa det at saa mange, som vilde troe og lade sig dobe i hans hellige Navn, og udholde i Troen indtil Enden, skulle blive salige. — — Og vi vide, at alle Mennesker maae omvende sig og troe paa Jesu Christi Navn, og tilbede Faderen i hans Navn; og udholde i Troen paa hans Navn indtil Enden, ellers kunne de ikke blive salige.“

(Fortsættelses.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838.

(Fortsat fra Side 62.)

Under samme Dato underrettede General Atchison i en Skrivelse fra Hovedquateret i Richmond Gouverneuren om, at han ifolge Borgernes Forlangende og Districtsdommerens Raad havde udekommanderet fire Compagnier paa 50 Mand hvert af Militisen i Clay County og en lignende Styrke fra Ray County, samt givet Ordre til, at 400 Mand skulle holde sig færdige, om fornødges, hvilte Alle skulle være tilhest, bevæbnede som Skarp-

skytter, med Undtagelse af et Compagni Infanteri. Tropperne ville siesiklig begive sig til Ophidselsens og Oprørets Skueplads.

Omtrent paa denne Tid kom 60 eller flere af Pobelen til De Wit og advarede Brodrene om at forlade Stedet.

Torsdagen den 13de. Leiren reiste til Bolivia, 12 Mile. Broder Thortons Barn døde om Astenen og blev begravet om Morgen den 14de.

Fredagen den 14de. Leiren passerede gjennem Springfield, som man forventer snart vil blive Hovedstaden i Illinois istedetfor Vandalia. Megen Opposition lagdes for Dagen i Springfield i haare og uretfærdige Bemærkninger mod Joseph Smith og Kirken, ledsgagede af Haanlatter. Koldfeber er den herstende Sygdom paa dette Sted. Terlen vedbliver, Vandet i Prændene staar meget lart, og mange Kilder ere aldeles udtørrede. Mange Familier sandt Stoppesteder for de naaede dertil.

Leiren har til sine Tider knapt om Fedemidler, baade for Mennesker og Dyr, og de vide hrad det er at være hungrige. Deres Fede de sidste hundrede Mile har bestaaet af kogt Mais og Budding, lavet af friste Mais Ag, stærke paa en Langhovl. Med Mælk, Smør eller Syltetøj smager den fortræffelig, og kan man dertil komme noget Flæst, Meel, Kartofler, Meloner, osv., bliver det et behageligt Næringssmidde. Stilkene og den tiloversblevne Mais gives Hestene, saa at Intet deraf gaaer tilspilde. Af denne Grund gaaer det Ordsprog blandt vore Medmennisker: „Mormonerne kunne sulte en heel Hær af Hjender ihjel; thi de kunne leve, hvor enhver Anden vilde doe.“

Leiren tæller omtrent 260 Personer. Der var 515, men de ere blevne adsprettet til alle Kanter; og det er paa Grund af Egenraadighed, Bindeshyge, Misfornosielse og Opsætfighed, samt fordi de ikke have opfyldt sine Pagter, at de ere blevne saaledes adspilittede.

Reiste 23 Mile og opstog Teltet 5 Mile Vest for Springfield. 569 Mile fra Kirtland.

Teg var hjemme efter Kl. 3 om Eftermiddagen.

William Dryden, Fredsdommer i Davies County, underrettede Gouverneuren i en lang Skrivelse om, at han havde ud-

stedt en Arrestordre mod Alanson Ripley, George A. Smith og Flere, der havde anfaldet og truet Adam Black den 8de August sidstleden, og at Embedsmanden med en Bagt bestaaende af 10 Mand, der fulde udføre Ordren, blev med Magt twungen til at forlade Byen, hvor Angjeldende antoges at opholde sig; og at „Mormonerne“ var saa vel bevæbnede og saa talrige i Countierne Caldwell og Davies, at den udørende Magt i disse Countier var aldeles ute af Stand til at iværksætte en Arrestordre mod nogen „Mormon;“ og at „Mormonerne“ behandlede Landets Institutioner med den dybeste Foragt, tilligemed mange andre saadanne Løgne af den sorte Slags; hvorpaa Gouverneur Boggs udgav en Order til General David R. Atchison af 3die Division af Missouri Militsen ved General-Adjutant B. M. Lisle, at lade et tilstrekkeligt Antal af Tropperne under hans Commando holde sig rede til at hjælpe de civile Authoriteter i Davies County at udøve alle Arrestordre og andre Embedsforretninger, og først og fremmest at være den Embedsmand behjælpelig, som har det Hverv at udføre en Arrestordre, udstedt af Fredsdommer William Dryden den 29de August sidstleden mod Alanson Ripley, George A. Smith og Flere, og bringe Angjeldende for Domstolen.

Følgende Brev giver en temmelig god Oversigt over Militsens Bevægelser i de sidste Dage.

Hovedqvarteret for 1ste Brigades 3die Division af Missouri Militsen i Leir ved Grand River, d. 15. Septbr. 1838.

Generalmajor David R. Atchison,
Commandeur for 3die Division af Missouri Militsen.

Min Herre! I Overeenstemmelse med Dere's Ordre, dateret den 11te dennes, gav jeg Ordre til Oberst William A. Dunn, Commandeur for 28de Reg'tment, at ind-

kalde fire Compagnier Skarpskytter tilhæft, hvert bestaaende af 50 Mand; ligeledes til Oberst John Bouliware, Commandeur for 70de Regiment, at sammenkalde to Compagnier af Skarpskytter tilhæft, hvert bestaaende af et lige stort Antal, for at gjøre Tjeneste i Countierne Caldwell og Davies.

Samme Dag erholdt Oberst Dunn de fire Compagnier Frivillige, som krævedes af 28de Regiment, og om Morgen den 12te overtog jeg Commandoen i egen Person og marscherede mod Caldwell's Grænse, hvor jeg beordrede Obersterne at føre deres Regimenter til Skoven ved Crooked River. Jeg begav mig derpaa paa Veien til Far West, der er Hovedsædet i Caldwell, alene ledsgaget af min Adjutant.

Bed vor Ankomst dertil fandt jeg Comer, Miller og McHoney — Fangerne, omtalte i Deres Ordre. Jeg forlangte af Bagten, som havde dem i Forvaring, at faae dem udleverede til mig, hvilket usforstøvet stede. Jeg erfarede tillige, at Geværerne, som varne tagne af Sheriffen og Borgerne i Caldwell, varne blevne uddelelte blandt Soldaterne og spredte over hele Landet. Jeg beordrede dem sieblifeligen indsamlede og overleverede til mig. Jeg sendte derpaa Express til Oberst Dunn med Ordre til at marschere med sit Regiment ved højlys Dag til nævnte Sted, hvor han ankom omtrent Kl. 7 om Morgenens, hvilket udgjorde 40 Mile siden Kl. 10 om Morgenens den foregaaende Dag.

Da mine Folk kom, bleve Geværerne, ialt 40 Sæt, overleverede til mig; men tre Sæt kunde ikke tilveiebringes, da de sandsynligvis varne bragte ind i Davies County. Jeg sendte disse Geværer under Vagt til Dem tilsigemed Fangen Comer; de andre to beholdt jeg, da de varne Borgerne af Davies, og bragte dem ned mig til delte County, hvor jeg løslod dem paa

Greskord, da jeg ansaae deres Hestelse for lovstridig.

Kl. 8 om Morgenens begave vi os paa Marschen og passerede gjennem Mill Port i Davies County, 37 Mile fra vor forrige Leirplads, og ankom til Leiren for Borgere fra Davies og andre tilgrændsende Countier, hvilken efter hvad Dr. Austin fra Carroll, deres Ansører, fortalte os, bestod af mellem 2—300 Mand. Deres Ordre, lydende paa at de skulde adspredde sig, hvilken var blevne sendt forud for mine Tropper med Deres Adjutant James M. Hughes, blev opført for dem, og de opfordredes til at adspredde sig. De erklærede, at deres Væbning og Sammensamling var alene stæt til Selvforsvar; men de uhsendte Vagter af og til, og jeg selv med Flere, som nærmede sig Leiren, blevne anholdte og opfordredes til at vente indtil Sergeanten for Bagten kom. Jeg havde en Sammenkomst med Dr. Austin, og alle hans Forklaringer varer af fredelig Natur. Men desuagtet vedbleve de at holde sig væbnede og at marschere frem og tilbage.

Jeg begav mig derpaa med Deres Adjutant J. M. Hughes og min Adjutant Benjamin Holliday til Mormonernes Leir, der stod under Oberst Wights Commando. Vi havde en Sammenkomst med ham, og han erklærede sig fuldkommen villig til at lade Mormonerne stilles ad, samt at overlevere mig enhver af dem, som var bestyldt for Forbrydelser, og forordede til Gjengjeld, at de fjendtlige Tropper, som varne samlede af andre af Countiets Borgere, ligeledes skulde adstilles. I Leiren, commanderet af Dr. Austin, forlangte jeg, ifølge Deres Ordre, Fangen, som var blevne løsladt Aftenen efter min Ankomst i deres Nabokab.

Jeg optog atter Marschen og leirede os paa Veien lige mellem de to fjendtlige Leire, hvor jeg siden har op holdt mig, ikke fuldt $2\frac{1}{2}$ Mil fra Oberst Wights Leir, og

med den anden Leir undertiden nærmere, undertiden færnere. Jeg agter at indtage denne Stilling, indtil De selv ankommer, da jeg anseer det for bedst at bevare Freden og at forebygge et Sammenstød mellem Partierne, og naar de blive holdte i denne Stilling nogle Dage, ville de uden tvivl stilles ad uden Twang.

Jeg har den Øre med Agtelse at være Dere's

A. W. Doniphan,
Brig. General for 1ste Brig.
3die Division af Missouri
Milisen.

Heraf kan man tydelig see, at Officererne og Tropperne, handlende efter Gouverneurens Ordre, havde meget lidet Agtelse for Landets Love, ellers vilde Commer, Miller og McHoney ikke være blevne løsladte.

Denne Dag tilbragte jeg i eller ved mit Hjem, varetagende mine Forretninger som sædvanligt.

Leiren reiste 12 Mile før Frokost og op slog Teltet tæt ved Eldste Keelers. Der var nogen Twist imellem dem, og Br. Pierces Barn døde i Eftermiddag og blev begravet paa Leirpladsen.

Søndagen den 16de. Holdt Forsamling om Eftermiddagen, prædikede og nsd den hellige Madvere. Var hjemme hele Dagen hos min Familie.

Mandagen den 17de. Jeg raadslog med Brødrene hjemme og i Omegnen af Byen. Leiren passerede gjennem Jacksonville i Morgan County til Geneva, 25 Mile. Der var en lille Menighed i Geneva, og nogle faa Medlemmer i Jacksonville.

(Fortsættes.)

Blandingar.

De engelske Dauphins, som fare paa den jyske Vestkyst, have i de sidste Ugers Stormveir lidt meget og have maattet faste mange Kreaturer over bord. Vestkysten viser mange Muliner af forliste Skibe.

Garibaldi har nedlagt sine militaire Functioner i Mellemitalien og er blevet udnævnt til Generallieutenant i den sardiniske Armee.

Sjæreloden i Frankrig har gjennembrudt Digerne i Næheden af Saint Robert; Grenoble, en Stad paa 31,000 Indbyggere, ligner en Sø; Tommer, Meubler, Agerdyrkningssredskaber, Korn og anden Fourrage bortslyses; den anrettede Ødelæggelse er betydelig.

I Albion, en By i Nærheden af New York, har en skækelig Ulhylke fundet Sted. Ved Marsmarkedet i nævnte By havde en Liniedandser spændt et Tong over Kanalen, der gaaer igjennem Byen. Naturligvis havde alle Markedsfolkene forladt deres Forretninger for at see ham, og Husene ved Kanalen saavel som den i en kort Afstand deraf værende Hjædebrogade flere Tusinde Nygjerrige til Slueplads. Midt under Acrobatens Kunster hørtes en stor Allarm og nogle og tyve Mennester, der havde taget Plads paa et Galleri, forsvandt pludseligt under Mulinerne af Tommer og Planter. Efter at man havde trukket en heel Deel saarede og lemlestede Mennester frem deraf, belymrede Mængden sig ikke mere derom, og Alles Øje vare nu etter henvedte paa Acrobatens, hvis Kunster satte det forsamlede Publicum i den største Forbauselse. Pludseligt hørtes et frygteligt Brag og Skrig, idet den ene Ende af Hjædebrogaden for-

svandt under Vandet, og med den styrte 400 Mennesker samt flere Vogne og Heste i Canalen. Et Dieblik derefter styrte den anden Ende af Broen sammen og begav under sine Ruiner mange af dem, som vare faldne i Vandet. Den derpaa fulgte Rædselscene lader sig ikke beskrive. Man forestille sig 400 Mennesker, der pludseligt vare styrte ned i et 8 Fod dybt Vand, sammenblandede med nogle og tyve Heste og Vogne. De Saaredes Sammen, Raabene om Hjælp fra dem, som vare i Begreb med at drukne, og endelig den Forvirring, som fandt Sted paa begge Siderne af Canalen, hvor Tusinder ilede hid fra alle Kanter for at redde de Ulykkelige, som vare styrte i Canalen, var gruelig. Men lykkelighiis var de Omkomnes Antal langtfra saa stort, som man havde forestillet sig. Døde vare 17, Haardsaarede 10, og mindre Tilskadekomne 30 a 40.

En Amerikaner Gosse har opfundet en ny Strikkemastine, der kan gjøre et Par Stromper færdigt i en halv Time. Mastinen koster kun 100 Rdtr.

Vore elskelige Brødre, Eldsterne John Van Cott og O. N. Liljenqvist, ankom her til København den 23de Novbr., hvilken glædelige Efterretning vi ikke ville undladé strax at meddele de Hellige, da vi vide, hvor længstefuldt de imødesæt disse Brødres Komme. De forlod Great Salt Lake City den 19de Septbr., og have paa hele Reisen været begünstigede af Forhynet med Helbred og Sundhed, og det er os en stor Glæde at høre af deres Mund Bekræftelse paa de gode Efterretninger, vi i voet forrige Nummer have meldt om vort hære Hjem.

Indbetalte Bogpenge.

	Nd.	Ml.	St.
P. Nielsen, Fredericia	5	2	13
D. Nilsson, Norrköping	2	3	"
Summa	7	5	13

Indhold.

Side.	Side.
Tale af Präsi. Brigham Young	65.
Mormonernes Tog i Ørtenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo	69.
Nedaktionens Bemærkninger	72.
Lærdommne i Jesu Christi de Sidste Dages Helliges Kirke (fortsat)	74.
Joseph Smiths Levnetsteb (fortsat) . .	76.
Blanding	79.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoaret i Lorenzensgade Nr. 504 D. 5, 1ste Sal til venstre og paa alle Kongelige Postcontoarer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.